

PLATFORM HERSTEL RECHTSORDE

J.A. Parmentier
Voorzitter werkgroep justitie
P/a Hulststraat 6
7552 SB Hengelo(O)
Tel: 074 2913220

Hengelo(O), 26 januari 2008

Achmea, postbus 43, 3454 ZG De Meern, t.a.v. de directievoorzitter divisie sociale zekerheid, de heer J.M. Buckens.

Onderwerp: consequenties van illegale giflozingen voor zorgverzekeraars.

Geachte heer Buckens,

In overleg met Ad van Rooij van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. (EKC) uit St. Oedenrode, zijn wij zo vrij u in te lichten over het levensbedreigend gifschandaal rond de Wolmanzouten. Toen ik dhr. van Rooij een jaar of 4 geleden leerde kennen en hij mij de ernst van de situatie schetste, kon ik niet anders dan hem ondersteunen in zijn loffelijk streven. Nu ben ik geen chemicus maar elektrotechnicus en jurist. Ik werkte echter 30 jaar in de chemische- en kunststofindustrie en weet dus wel van wanten. Het milieu en de toekomst van ons nageslacht verdienen, ons inziens, alle aandacht. Ad van Rooij en ondergetekende doen al resp. 20 en 25 jaar onderzoek naar misstanden en corruptie bij de overheid en justitie in het bijzonder en onze bevindingen zijn niet om vrolijk van te worden.

Dit chemisch afval (Wolmanzouten) van de bestrijdingsmiddelen- /petrochemische industrie, dat vergeven is van de zware metalen chroomtrioxyde, koper II oxyde en arseenzuur, is op een listige manier, met grote hoeveelheden in het milieu gedumpt. Deze stoffen, die zeer kankerwekkend zijn en welke stoffen al sinds 1986 op de zwarte lijst van extreem gevaarlijke stoffen staan, moeten, in international verband, via een maximale brongerichte aanpak, met de best mogelijke technische en logistieke middelen uit het milieu gehouden worden. De genoemde chemicaliën zijn veel gevaarlijker dan bijv. asbest en dioxine. Zoals u uit de bijlagen kunt lezen, worden de genoemde gifstoffen via geïmpregneerd hout en de afvalfase van dat hout, op grote schaal, in het milieu gedumpt. Dit is nota bene geschied met een miljarden-subsidie van de overheid (Ministerie van VROM). De winst die dit milieudelict oplevert delen de petrochemische industrie en de overheid samen. Zij hebben geen boodschap aan anderen en kinderen in het bijzonder, die kanker en andere aandoeningen krijgen. Het met Wolmanzouten geïmpregneerd hout wordt zelfs, op vele plaatsen, gebruikt voor kinderspeeltoestellen, met alle gevolgen van dien. De genoemde gifstoffen komen o.a. door de huid en de mond en 1 molecuul in het lichaam kan al kanker veroorzaken.

Er is, tot nu toe, al zo'n 30.000 ton chroomtrioxyde en 13.000 ton arseenzuur in het Nederlandse milieu terecht gekomen. Dat wil zeggen in lucht, bodem en water. Het kwaad is dus eigenlijk al geschied en hoewel er, door toedoen en de inspanningen van deskundige Ad van Rooij een uitspraak van het Europese Hof tot stand is gekomen die zegt dat de Nederlandse staat deze ernstige vervuiling direct moet stoppen, gaat de vergiftiging van ons allen gewoon door. Onze volksvertegenwoordigers doen niets aan deze wantoestanden en houden zich uitsluitend bezig met symboolpolitiek.

Wanneer er een beetje gif in matrassen en kinderspeelgoed uit China zit staat heel Nederland op z'n kop en staan de kranten er vol van. Dit gifschandaal is duizenden malen erger en er wordt nauwelijks of geen aandacht aan besteed.

Wij stellen u op de hoogte omdat er bij de vaststelling van verzekeringspremies geen rekening gehouden is of liever gezegd, men geen rekening heeft kunnen houden met dergelijke calamiteiten en de kosten die een dergelijke omvangrijke vergiftiging voor de zorgverzekeraars met zich meebrengt. Daar er sprake is van omvangrijke corruptie en collusie van de zijde van de

PLATFORM HERSTEL RECHTSORDE

(Brief van 26 jan. 2008 aan Achmea, De Meern)

overheid (politiek, bestuurders, ambtenaren en justitie) zijn wij van mening dat de zorgverzekeraars de rekening maar bij de Tweede (Slaap)kamer en het kabinet op de stoep moeten deponeren. Het gaat immers om kosten die, op termijn, in de miljarden zullen lopen en die wij als samenleving onmogelijk kunnen opbrengen. Wij stellen hierbij dat het leed dat velen wordt en nog zal worden aangedaan natuurlijk de belangrijkste drijfveer is om deze criminele praktijken een halt toe te roepen. De inhoud van de brief van 21 juni 1993 van prof. dr. Frank Bovenkerk laat niets aan duidelijkheid te wensen over. Er is tot op heden overigens nog nooit een antwoord op deze brief gekomen. Ook op de brief van het EKC van 13 april 2001 (zie bijlagen) aan de Eerste- en Tweede Kamer is nooit een inhoudelijk gereageerd.

Wij beschikken over alle bewijzen en stellen voor deze zaak op korte termijn met u te bespreken, waarbij wij u inzage in het hele dossier zullen geven. Tevens is het zaak dat alle (grote en kleine) zorgverzekeraars de krachten bundelen en het kabinet een brief sturen, waarin om een gesprek wordt verzocht. Gedurende een eventueel gesprek met het kabinet etc. zullen Ad van Rooij en ik eveneens aanwezig zijn om de feiten op tafel te leggen en de zaak milieutechnisch en juridisch uit de doeken doen. De bijlagen zullen u reeds een goed en nagenoeg volledig inzicht in de zaak geven.

Wij menen overigens ook over een wereldwijd gepatenteerde technische oplossing voor dit afvalprobleem te beschikken, zodat de genoemde gifstoffen niet meer in hout gedumpt hoeven te worden.

Wij gaan ervan uit u met dit schrijven van dienst te zijn geweest en hopen u binnenkort te ontmoeten voor een gesprek.

Gezien de urgentie en het algemeen belang van de zaak verzoeken wij u vriendelijk de ontvangst van dit schrijven te bevestigen.

Met vriendelijke groet,

J.A. Parmentier

Bijlagen:

Eco-terrorisme door de overheid, met brief van 21 juni 1993 van prof. dr. F. Bovenkerk aan HOvJ Ficq.

Aan die 13 MIO kilo arsenicum en die 30 MIO kilo Chroom VI kan het niet gelegen hebben. (Door Pamela Hemelrijk)

Kopie brief van 13 april 2001 van het EKC, met het kenmerk TEK/13041/VZ, aan de voorzitters J. van Nieuwenhoven en Korthals Altes van resp. de Tweede en eerste Kamer, met het verzoek alle leden der Kamers een afschrift te doen toekomen.

cc.: Ecologosch Kennis Centrum
Het Echte Nieuws

Aan:
Hoofdofficier van Justitie
Mr Ficq
Postbus 90155
5200 MG Den Bosch

Datum
21 juni 1993

Uw kenmerk

Ons kenmerk
A-22-89 FB/am

Doorkiesnummer

Onderwerp

Geachte heer Ficq,

In deze brief wil ik mijn instemming betuigen met het door U (vanaf 26 februari j.l.; Uw kenmerk: Kab.01/5068/93) voorgenomen onderzoek naar aanleiding van hetgeen door Ing. A.M.L. van Rooij te Sint Oedenrode naar voren is gebracht over milieucriminaliteit en het impregneren van hout. Ik ben niet bij machte om de kwestie op haar chemische merites te beoordelen, maar herken wel criminologisch interessante aspecten die mogelijkervijs bij Uw beoordeling een rol kunnen spelen.

De vraag waarmee van Rooij mij benaderde luidde: is hier sprake van georganiseerde misdaad?

Het antwoord op deze vraag hangt uiteraard af van de inhoud die we dit begrip willen geven. Als we het systematisch gebruik van fysiek geweld als maatstaf nemen, nee: dan (nog) niet. Als we letten op patronen van samenwerking tussen malafide ondernemers (of ondernemers met een malafide sector) en de overheid, dan wel. Op grond van enkele gesprekken en kennisname van onderdelen van diens zeer uitvoerige dossier, kom ik tot de slotsom dat van Rooij met tenminste twee regelmatigheden te maken heeft die ook in de literatuur blijken.

De eerste heeft betrekking op grote milieudelicten. Bij welhaast geen modern delict is de rol van bezorgde burgers zo belangrijk als hier. Erg ontwikkeld is die waakhondfunctie bij ons nog niet, tenminste als we die vergelijken met de Verenigde Staten.

In de literatuur (zie o.a. A.A. Block & F. Scarpitti: Poisoning for Profit, 1985) blijkt dat dit proces altijd begint bij het hardnekkig drijven van nogal bijzondere eenlingen. Zij proberen medestanders voor hun standpunten te winnen, maar ondervinden geduchte weerstand van de bedrijven of de branche waarop zij zich richten. Ze worden genegeerd, voor ondeskundig uitgemaakt, hun motieven worden verdacht gemaakt en ze worden geïntimideerd.

Uit zijn relaas maak ik op dat de heer van Rooij thans ook ruimschoots met het laatste te maken heeft.

De tweede herkenning geldt de houding van de overheid. Bij georganiseerde misdaad denkt men vaak aan regelrechte omkoping of chantage van ambtenaren, maar dat hoeft geenszins het geval te zijn. Vaak komt het voor dat malafide bedrijven samengaan met de overheid omdat hun belangen parallel lopen en een probleem wordt opgelost. In de criminologische literatuur wordt dat verschijnsel collusie genoemd (zie Dr G. van de Heuvel, Onderhandelen of straffen, 1983). Van Rooij's hypothese dat in het onderhavige geval enkele bedrijven met het impregneren van hout een milieudoelstelling van de overheid tegemoet kwamen en dat men onder de vorige minister van VROM een convenant heeft gesloten; dat nu gebleken is dat het impregneren in feite gevaar oplevert; dat men toch niet op de afspraak terugkomt omdat er te veel aan goodwill en prestige is geïnvesteerd, dit alles komt mij voor als geloofwaardig. Ik word in dat geloof gesterkt door de categorische afwijzing van eerst minister Alders en nu minister Hirsch Ballin om op van Rooij's brieven in te gaan en wel zonder argumenten. Begrijpen kan men het wel. Van Rooij is uiterst vasthoudend en komt steeds met nieuwe correspondentie. Naar de mate waarin hij meer gelijk heeft is dat voor degenen die zijn correspondentie beantwoorden des te vervelender.

Een werkelijke uitweg komt pas in zicht wanneer de kwestie serieus wordt onderzocht. Ter wille van de bestrijding van organisatiecriminaliteit is het goed dat thans met zo'n onderzoek wordt begonnen.

Hoogachtend,

Prof.dr F. Bovenkerk
(criminoloog)

c.c.

- Veld- en Milieupolitie te Boxtel, t.n.v. de heer J. Hurkmans,
Nergena 5, 5282 JE Boxtel
- Ing. A.M.L. van Rooij, 't Achterom 9a, 5491 XD Sint Oedenrode

Aan die 13 MIO kilo Arsenicum en die 30 MIO kilo Chroom VI kan het niet gelegen hebben

Door Pamela Hemelrijk

Publicatiedatum: 19-01-2004

Red: Vorige week kondigde Staatssecretaris Van Geel van Milieu aan dat hij een totaalverbod voor geïmpregneerd hout gaat bepleiten bij de Europese Commissie. Hieronder een stukje geschiedenis: een column van Pamela Hemelrijk van oktober 2003...

In het jaar 2000 sloeg de Wereld Gezondheids Organisatie groot alarm: de helft van de bevolking van Bangladesh werd met kanker bedreigd. Oorzaak: de miljoenen waterputten die het welzijnswerk daar in de afgelopen jaren had geslagen. Daardoor werd nu het grondwater op grote schaal als drinkwater gebruikt. En Bengalees grondwater bevat van nature arsenicum. "Bangladesh heeft te kampen met de grootste massavergiftiging uit de geschiedenis", schreef de epidemioloog Allan Smith van de Amerikaanse Berkeley Universiteit in zijn onderzoeksrapport. "Ernstiger dan de rampen in Bhopal en Tsjernobyl".

Hoe het het Bengalese volk sindsdien is vergaan, daarover kon zelfs de Novib (die medeverantwoordelijk is voor het slaan van die fatale waterputten) geen opheldering verschaffen. Verder dan het hier en daar aanbrengen van rode waarschuwingsstickers op hun eigen waterputten zijn ze nog niet gekomen.

Misschien wordt het tijd dat de WHO zich eens buigt over de situatie in Nederland. Want ook het Nederlandse grondwater bevat thans arsenicum. En de Nederlandse lucht. En niet te vergeten miljoenen Nederlandse schuttingen, schuurtjes, tuinmeubelen, picknicktafels, pergola's en kinderspeeltoestellen. Het rattenverdelgingsmiddel is erin gepompt door de Nederlandse petrochemische industrie, met steun van de Nederlandse overheid Dit alles uit naam van "een beter milieu". De winst die die dit milieudelict oplevert delen ze samen, de staat der Nederlanden en de petrochemische industrie. Maar daarover later.

Het begon allemaal met de Strijd voor Het Behoud van het Tropisch Regenwoud. Het Nederlandse volk werd derhalve aangespoord om geen tropisch hardhout meer te gebruiken. Er was immers een milieuvriendelijk alternatief voorhanden in de vorm van verduurzaamd hout? Dus verleende het ministerie van VROM in 1992 milieuvergunningen aan een stuk of 35 Nederlandse hout-impregneerbedrijven. De milieubeweging stond er helemaal achter, en de subsidiekraan werd wijd open gezet: wie dat geïmpregneerde hout gebruikte kon tot 75 procent van zijn kosten vergoed krijgen uit de schatkist.

Het middel dat die impregneerbedrijven (tot op de huidige dag!) gebruiken om hout te verduurzamen draagt de onschuldige naam Super Wolmanzout CO. Helaas vertelde VROM er indertijd niet bij wat de bestanddelen waren: koper II oxyde, arseenzuur en chroomtrioxyde (ook wel bekend als chroom VI zuur). Vooral de laatste twee zijn extreem gevaarlijke kankerverwekkende stoffen die de vruchtbaarheid aantasten en genetische afwijkingen in het nageslacht kunnen veroorzaken. Er bestaat zelfs geen veilige ondergrens voor; oftewel: één molecuul is in principe al uit den boze. Die stoffen prijken dan ook op de "Lijst van zwarte stoffen voor het milieubeleid", die de Kamer in 1986, in het kader van het Indicatief Meerjarenprogramma Milieubeheer 1986-1990, zelf heeft opgesteld: "Deze lijst geeft een overzicht van stoffen die geacht worden een bijzondere bedreiging te vormen voor bodem, water en lucht", aldus de letterlijke tekst van het IMP.

"Het in het milieu brengen van deze stoffen dient, gezien hun eigenschappen, vermeden te worden. Voor deze stoffen wordt een maximale brongerichte aanpak voorgestaan." Voor in water oplosbaar chroom en arseen betekent zo'n "brongerichte aanpak" dat ze tot in der eeuwigheid opgeslagen moeten worden in metersdik beton, net als nucleair afval. Zware metalen als chroom VI en arseen zijn namelijk niet te verbranden; ze komen gewoon de schoorsteen weer uit, of blijven achter in giftig vliegias.

De eerste Nederlander die lont rook was de elektrotechnicus en arbo-deskundige ing. Ad van Rooij uit het Brabantse dorp St. Oedenrode. Pal naast zijn huis bevond zich een houtzagerij genaamd Van Aarle BV, die 1988 een hinderwetvergunning aanvraag. Het bedrijf zei dat het om een gewone uitbreiding ging, maar van Rooij nam het zekere voor het onzekere en toog naar het gemeentehuis om de plannen in te zien. Op de tekeningen bleken een impregneerketel en een chemicaliën bunker te staan. Waar die dingen voor dienden? Nou, expliceerde de gemeente, het bedrijf ging hout verduurzamen met Wolmanzouten, maar dat was volkomen onschuldig. Wederom nam Van Rooij het zekere voor het onzekere: hij informeerde bij de Milieu Inspectie naar de samenstelling van Super Wolmanzout CO. En kwam er zo achter dat er binnenkort, op een steenworp van zijn voordeur, met grote hoeveelheden rattengif

gewerkt ging worden. Volgens een stoomfixatie-procédé nog wel, waarbij grote hoeveelheden arsenicumdampen door het luchtruim worden verspreid. Chemicaliën die gevaarlijker zijn dan asbest en dioxine. Van de zwarte-lijstcategorie nota bene, die volgens ons eigen IMP koste wat kost uit het milieu moesten worden geweerd!

"Voor kennisgeving aangenomen"

Toen gebeurde er iets heel gek. Niemand bleek in dit onthutsende nieuws geïnteresseerd. De gemeente niet. Het ministerie van VROM niet. Het parlement niet. De milieubeweging niet. En de pers niet. Of nauwelijks. Ondanks de protesten, bezwaarschriften, noodkreten en brandbrieven van ir. v an Rooij verleende de gemeente Sint Oedenrode op 19 november 1991 een hinderwetvergunning aan houtzagerij Van Aarle. Dat mag alleen als de aanvrager kan aantonen dat het arseen en het chroom VI niet in aanraking komen met de buitenlucht en het oppervlaktewater. Ir. Van Rooij verzocht de gemeente derhalve om inzage in het onderzoeksrapport waaruit bleek dat dit het geval was. De gemeente antwoordde hem laconiek dat een dergelijk rapport niet bestond. Ten overvloede, mogen we wel zeggen, want kort daarna dreven de eerste wolken arsenicumdamp langs de ingenieur zijn erf. Zijn protesten werden door de gemeente eerst beantwoord met nietszeggende brieven, toen met geïrriteerde brieven, en vervolgens met een diep stilzwijgen. Tenslotte stuurde burgemeester P. Schriek hem een vertrouwensarts van de GGD op zijn dak, om te onderzoeken of hij wellicht geestelijk gestoord was. De burgervader maakte zich kennelijk meer zorgen over het psychisch welzijn van ir. Van Rooij dan over de levensgevaarlijke arsenicumdampen die zijn gemeente teisterden.

ir. Ad van Rooij

Dus zocht de ingenieur het hogerop, en wendde zich tot Hans Alders, de toenmalige minister van VROM. Nou zou je toch verwachten dat een milieuminister geschokt is als blijkt dat ambtenaren die onder zijn verantwoordelijkheid vallen hun eigen milieuwetten met voeten treden. En dat nog wel met levensgevaarlijke zwarte-lijststoffen! Maar nee: na enig gecorrespondeer werd Van Rooij bij brief van 12 maart 1992 door Alders definitief afgepoeierd, en wel in de volgende bewoordingen: "Geachte heer van Rooij, U toont al jaren een hoge mate van betrokkenheid bij het milieu. Ik waardeer het zeer wanneer burgers blijf geven van hun bezorgdheid voor een beter milieu. U legt echter een zeer groot tijdsbeslag op mijn medewerkers. Ik ben van mening dat dit tijdsbeslag een thans niet meer te verantwoorden omvang is gaan aannemen. U noopt mij daarom u mee te delen dat uw brieven voortaan voor kennisgeving zullen worden aangenomen. Een inhoudelijke beantwoording zal niet meer plaatsvinden. Hoogachtend, de Minister van VROM."

Bij de pers kreeg Van Rooij ook geen poot aan de grond. Nou ja, héél af en toe. Op 7 april 1993 verscheen er in het Algemeen Dagblad een stuk getiteld "Kruistocht tegen sluipmoordenaar – Geïmpregneerd hout rampzalig voor mens en milieu". Maar ook dat werd door de goegemeente voor kennisgeving aangenomen, en er gebeurde wederom niets. De ingenieur schopte het daarna nog tot een optreden in 2 Vandaag, en een reportage in de RVU. Ook dat is blijikbaar "voor kennisgeving aangenomen", want er ontstond niet de geringste deining. Zonderling, als men nagaat dat de gifgrond in Lekkerkerk en de dioxineverontreiniging van de Volgermeerpolder indertijd maandenlang voorpaginanieuws zijn geweest, en geleid hebben tot grootscheepse en miljoenen kostende bodemsaneringen. Waarom toen wel, en nu niet? Was dat misschien omdat toen de schuld bij het bedrijfsleven kon worden gedeponed, terwijl in dit milieudelict de hoofdverdachte de overheid zelf is? Je zou het bijna gaan denken, want ook Alders'opvolgers Margreet de Boer en Jan Pronk legden de brieven van ir. van Rooij terzijde, evenals Erica Terpstra (toenmalig staatssecretaris van WVS), Ernst Hirsch Ballin (toenmalig minister van Justitie) en Wim Kok (toenmalig premier). Het staat allemaal zwart op wit, zodat deze ex-bewindslieden nooit meer kunnen beweren dat ze niet gewaarschuwd zijn.

Van het kastje naar de muur

Eén persoon schrok zich wél wezenloos van de ontdekking van ir. Van Rooij: dat was Carl Tissen, directeur van een houtimpregneerbedrijf in Luyksgestel. Het feit dat tevoren een van zijn kleinkinderen aan zware genetische afwijkingen was overleden zal daaraan niet vreemd zijn geweest. Eind 1994 besloot hij over te schakelen op een ander – minder schadelijk – impregneermiddel, en vroeg daarvan de chemische samenstelling op bij de autoriteiten. Hij kreeg een lijst retour waarop de helft van de bestanddelen was weggelakt! Dus meldde zijn voornemen aan VROM. Het ministerie stuurde zijn brief door aan de Regionale Milieu Inspectie. Die antwoordde hem dat VROM geen enkele aansprakelijkheid aanvaardde, en dat alle verantwoordelijkheid bij de producent lag. Tissen was perplex: "Hoe kunt u mij aansprakelijk stellen", schreef hij aan milieuminister de Boer, "als ik niet eens mag weten welke chemicaliën er in dat alternatieve middel zitten?" Weer geen antwoord. Alleen de mededeling dat Tissen, krachtens de civielrechtelijke produktaansprakelijkheid, zou moeten opdraaien voor alle door zijn bedrijf veroorzaakte milieuschade. Hopende u hiermee voldoende te hebben ingelicht, hoogachtend, Margaretha de Boer.

We schrijven inmiddels augustus 1996. Omdat de autoriteiten hem al twee jaar van het kasje naar de muur stuurden, had Tissen nog steeds niet durven overschakelen op een milieuvriendelijk alternatief. Hij diende een klacht in bij de Vaste Kamercommissie Milieubeheer. "Daar het jaarlijks in het milieu brengen van 16.000 kilo arseenzuur en 19.000 kilo chroom VI een bijzonder ernstige overtreding is van de Wet Milieubeheer", schreef hij aan de commissie, "was de Inspectie wettelijk verplicht mij onmiddellijk een verbod op te leggen. De Inspectie heeft dit nagelaten, en mij zelfs gedwarsboemd bij het overschakelen op een milieuvriendelijk alternatief. Als gevolg daarvan heb ik sinds december 1994 nóg eens 24.000 kilo arseen en 29.000 kilo chroom VI, zijnde zwartelijststoffen, in het milieu gebracht. Zonder dat mij een strobreed in de

weg is gelegd. Wilt u zo vriendelijk zijn een onderzoek in te stellen naar deze gang van zaken?" Het wordt eentongig: "In de commissievergadering van 28 augustus 1996 is besloten Uw brief voor kennisgeving aan te nemen", antwoordde de griffier. "Dit houdt in dat de commissie meent geen actie te moeten ondernemen. De leden adviseren u contact op te nemen met de Nationale Ombudsman." Die energie heeft Tissen niet meer op kunnen brengen. Hij had zijn bekomst van corresponderen met de autoriteiten.

Ing. Van Rooij gaf het echter niet op. Hij heeft er intussen een slordige 1000 procedures opzitten, van de Raad van State tot het Europees Hof. Talloze malen werd hij in het gelijk gesteld, maar de autoriteiten legden die uitspraken gewoon naast zich neer. Sterker nog: de overheid bestempelt het giftige hout, als het eenmaal is afgedankt, als "zuivere biomassa", die gebruikt mag worden als brandstof voor "groene" elektriciteitscentrales. Deze gedoogpraktijk is onlangs door minister Brinkhorst van EZ gesanctioneerd in een wetwijziging, die op 1 juli j.l. van kracht is geworden. Dezelfde overheid die een totaal rookverbod wil invoeren in alle openbare ruimtes, laat de grote sigaren van de kolencentrales ongestoord hun kankerverwekkende stoffen de lucht inblazen. Over passief meeroken gesproken. "Daarmee worden de omwonenden, die die lucht wel moeten inademen, vogelvrij verklaard", scheef de SP-fractie dezer dagen in een brandbrief aan Provinciale Staten. "En om de ramp compleet te maken, wordt van de giftige vliegassen die overblijven cement, beton, asfalt en baksteen gemaakt. Die giftige bakstenen worden nota bene verkocht onder de naam "green bricks". Nederlands cement bevat thans een chroomtrioxidegehalte dat vijf maal zo hoog is als het maximum dat de Europese richtlijnen bindend voorschrijven. En aangezien het opstoken van giftig sloophout elders verboden is, ligt het voor de hand dat ook buitenlandse producenten hun hun giftig sloophout aan NUON en Essent ter verwerking gaan aanbieden. Zo zou Nederland wel eens de gifbelt van Europa kunnen worden.

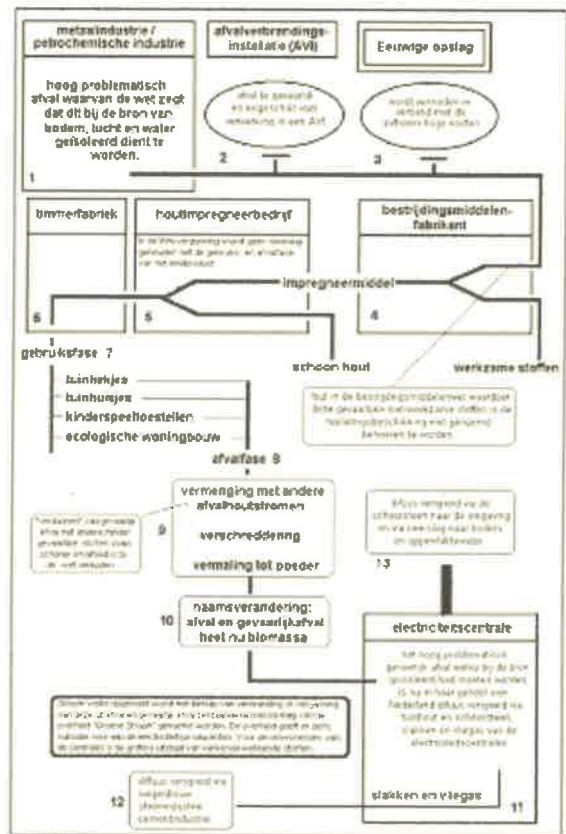
Begin dit jaar kreeg ir. Van Rooij, na vijftien jaar vruchteloos knokken, eindelijk gelijk van de Europese Commissie: die deed het geïmpregneerde hout op 26 januari per bindende richtlijn in de ban. Sindsdien mag het niet meer voor huishoudelijk gebruik worden toegepast, en zelfs niet meer met blote handen aangeraakt, want het kankerverwekkende rattengif gaat dwars door de huid. Maar dat hout ligt nog steeds in alle Nederlandse doe-het-zelf-markten te koop. Volksstammen mensen hebben erop zitten lunchen. Volksstammen kinderen hebben erop gespeeld. Zelfs een waarschuwing dat het de gezondheid ernstige schade toebrengt, zoals op sigarettenpakjes, kan er niet af. Laat staan dat de overheid maatregelen neemt om al die giftige tuinhokjes, schuttingen en kinderspeeltoestellen te laten verwijderen.

Waarom?

Waarom, o waarom bevordert en subsidieert de Staat der Nederlanden nu al vijftien jaar willens en wetens het vergiften van haar eigen burgerij? Daar is ing. Van Rooij pas recentelijk achter gekomen. De overheid is namelijk in 1986 een joint venture aangegaan met de Nederlandse petrochemische industrie. "AVR Chemie BV", heet dat bedrijf, en de doelstelling luidt: "het op verantwoorde wijze verwerken en verwijderen van chemische afvalstoffen". De deelnemers in deze joint venture zijn: zeven petrochemische bedrijven (AKZO, DSM, Dupont de Nemours, Hoechst, Hoogovens, Shell, Unilever en Dow Chemical) alsmede: de Staat der Nederlanden, in casu het ministerie van VROM (10 %), en de gemeente Rotterdam (45 %). De overheid heeft, kortom, een meerderheidsbelang. Architect van deze constructie was indertijd milieuminister Winsemius. Hij is trouwens tegenwoordig als "environmental advisor" in dienst bij Dow Chemical. Beloning voor verleende diensten wellicht, net als het Shell-commissariaat van Kok? Vast staat dat de petrochemische industrie zich jaarlijks moet ontdoen van vele tonnen giftig afval, waaronder arseenzuur en chroom VI.

En dat afval hoefde na 1986 niet meer in kostbare deponieën te worden opgeslagen; het mocht met winst worden verkocht aan de houtimpregneerindustrie. Het werd een melkkoe, in plaats van een kostenpost. En 55 procent van die winst verdween in de zakken van de Staat. De Staat verleende dus eigenlijk illegaal vergunningen aan zichzelf. De overheid deinsde er voorts niet voor terug om valsheid in geschrifte te plegen: de verspreiding van arseenzuur is namelijk bij bindende EG-verordening verboden. Om die verordening te ontduiken veranderde staatssecretaris Simons van WVC indertijd in de toelatingsbeschikking van Super Wolmanzout het woord "arseenzuur" in het onschuldiger "arseenpentoxide". Maar dankzij het Pikmeer II arrest van de Hoge Raad, dat de overheid immuun heeft gemaakt tegen strafvervolging, zal hij hiervoor nooit meer strafrechtelijk kunnen worden vervolgd.

Volgens de criminoloog professor F. Bovenkerk kan het optreden van de Staat in deze worden aangemerkt als georganiseerde misdaad in de zin der wet. Hij schreef daarover reeds in 1993 een brandbrief aan de toenmalige hoofdofficier van justitie mr. Ficq, maar hij zit nog steeds op antwoord te wachten.

Blok-schema: van hoog problematisch afval tot groene stroom (klik voor vergroting)

Van Rooij voorspelt dat vele duizenden Nederlanders, als gevolg van deze vergiftiging, aan kanker zullen overlijden. Hoe zit het eigenlijk met de statistieken op dit punt? Navraag bij het Integraal Kankercentrum leert dat het aantal kankerpatiënten in Nederland in de jaren negentig is toegenomen met 21 % bij de vrouwen, en met 13 % bij de mannen. Deze stijging wordt door het IKC geheel en al toegeschreven aan vergrijzing, bevolkingsgroei, betere detectie (?), en het toegenomen aantal rokende vrouwen. Dus aan die 13 miljoen kilo arsenicum en die 30 miljoen kilo chroom VI kan het niet gelegen hebben. Gaat u maar rustig slapen.

De reactie van de Stichting Natuur en Milieu

Professor Lucas Reijnders van de Stichting Natuur en Milieu spreekt desgevraagd van een onacceptabele situatie, die nu al 20 jaar duurt. Volgens hem heeft SNM indertijd milieuminister Ginjaar gevraagd om een verbod op Wolmanzout, echter zonder resultaat. De bodemsanering die nodig zal zijn om de vergiftiging te lijf te gaan zal een slordige 4 miljard euro kosten, volgens hem. Hij noemt het "te gek voor woorden dat de boel niet wordt gesaneerd". Dat is nog eens mannentaal, zou je zeggen. Maar de stichting heeft vooralsnog niet bar veel ondernomen om deze milieuramp aan de kaak te stellen.

Dat de Tweede Kamer zich in 1991 eindelijk uitsprak voor een verbod op Wolmanzout, dat was niet te danken aan de inspanningen van de SNM, maar aan een motie van het Groenlinks-kamerlid Wilbert Willems. De motie werd overigens door de regering niet uitgevoerd, en Wilbert Willems is inmiddels gedegradeerd naar een onverkiesbare plaats. "Maar meneer Reijnders, als de Stichting Natuur en Milieu zich al twintig jaar ongerust maakt over al dat arsenicum, waarom heeft de Stichting Natuur en Milieu er dan zo weinig tegen gedaan? Waarom bijvoorbeeld nooit een kort geding aangespannen tegen het ministerie van VROM, dat aantoonbaar zijn eigen milieuwetgeving overtrad?" "Natuur en Milieu mikt niet primair op lobbyen in Den Haag", is het enige antwoord. "Wij concentreren ons bij voorkeur op Brussel". Het is overigens niet verbazend dat de milieubeweging niet uitmunt door kritiek op Den Haag: daar komen immers de subsidiestromen vandaan waar de milieubeweging op drijft. Het totaalbudget van de SNM bedroeg in 2002 circa 5,5 miljoen euro; circa 3,5 miljoen daarvan werd gefounerd door het ministerie van VROM. De overige 2 miljoen euro kwam van de Postcodeloterij. Probeer zo maar eens onafhankelijk te blijven, als milieu-organisatie.

Reactie van VROM

"De heer van Rooy heeft met ons al jarenlang correspondentie gevoerd over de problematiek van verduurzaamd hout. Daarbij heeft VROM steeds aangegeven dat het probleem van verduurzaamd hout al in de jaren 80 door VROM is onderkend. Echter, het ontbrak aan normering t.a.v. verschillende stoffen en juridische titels om de gewraakte stoffen te verbieden. Deze mogelijkheid is pas begin jaren 90 ontstaan via beoordelingen door het CTB. Vanaf dat moment heeft het ministerie van VROM zich beijverd voor het verbieden van zowel gecreosoteerd hout als van met Wolmanzouten geïmpregneerd hout. Het verbod op gecreosoteerd hout is enkele jaren geleden geëffectueerd, het verbod op het gebruik van Wolmanzouten stuit telkenmale op tegenstand van de Europese Commissie. De Europese Commissie betwijfelt de schadelijkheid en bestrijdt het opwerpen van handelsbelemmeringen. Wel is de Europese Commissie Nederland tegemoet gekomen met het verbod op het gebruik van arseenhoudende stoffen, echter dit alleen voor een beperkt aantal toepassingen. De inzet van VROM t.a.v. de arseenrichtlijn van de EU is daarbij nog immer: een breed verbod op Wolmanzouten. Deze lijn zullen we bij de Europese Commissie verdedigen. In deze reactie ben ik bewust niet ingegaan op een aantal onjuistheden in het artikel, maar de slotpassage inzake AVR Chemie wil ik niet onbesproken laten. De in deze passage gedane suggestie van een overheid die ten behoeve van AVR Chemie valsheid in geschrifte pleegt is volstrekt absurd en werp ik ver van mij."

Volstrekt absurd? Hierbij het officiële document waaruit blijkt dat staatsecretaris Simons van WVC in april 1992 valsheid in geschrifte heeft gepleegd, door in de toelatingsbeschikking voor Wolmanzout het bestanddeel "arseenzuur" te wijzigen in "arseenpentoxide". Hetgeen in strijd is met de waarheid.

Toch VROM nog maar even gebeld: "Als er sprake is van een aantal onjuistheden in dit verhaal, wil VROM dan toelichten op welke "onjuistheden" hier wordt bedoeld? Zodat die "onjuistheden" eventueel kunnen worden gecorrigeerd? En waarom is deze reactie niet ondertekend? Wie is eigenlijk die "ik", die in de laatste alinea opduikt?" "Die "ik" is VROM, aldus de woordvoerster. "En wat die onjuistheden betreft: dit is ons officiële commentaar, en daar willen we het bij laten. Goedenmiddag."

Meer informatie:

- Na 50 jaar eindelijk verbod op wolmanzouten. Maar waar laten we 12 mln. kuub giftig hout ?
- Diffuse vergiftiging
- Biomassa Graf van Nederland
- Van hoog problematisch afval tot groene stroom